părțile implicate în conflict!

SPOVEDANIA UNUI «ELIBERATOR»

În numărul din 16 iulie «Komsomoliskaia pravda» a publicat o istorie lacrimogenă despre un blagorodnic ostaș rus, nimerit pe pămîntul Moldovei cu o misiune absolut împăciuitoare și răpus de mîna vicleniior polițiști în timp ce executa ordinul să stea hat între părțile beligerante. Despre succesele înregistrate de armata 14 pe tărîmul opririi vărsărilor de sînge știm destule. De aceea nu-i greu de prevăzut care ar fi fost următoarea etapă din activitatea împăciuitoare a flăcăului din Vologda Fiodor Cernavski, dacă nu era expediat acasă în sicriu de zinc. Despre aceasta putem judeca pe baza interviului publicat în numărul din 7—23 ianuarie al gazetei «Trudovoi Tiraspoli» cu alt flăcău rus. Iată cum a fost prezentat el de gazeta sus-pomenită:

«Alexandr Iudin a fost unul din primii voluntari sosiți în alarmantul noiembrie în ajutorul Pridnestroviei. Cine-i el, un simplu aventurier, sau altceva l-a adus pe acest flăcău din fundul Rusiei atît de departe de casă? Biografia îi este dintre cele mai ordinare: s-a născut într-un orășel din regiunea Vladimir, cum sînt multe pe întinsul Rusiei. Familia nu e numeroasă, pe lîngă Sașa mai au părinții o fiică. După școală a urmat Ș.P.T., apoi armata. Doar serviciul lui militar nu începe în schema obișnuită: a nimerit în trupele aeropurtate dislocate în Nagornîi Karabah, unde armata îndeplinea funcțiile de tampon între părțile intrate în conflict. Poate că de acolo, din acel război în timp de pace, a păstrat Alexandr acea rară trăsătură sufletească: lipsa de indiferență față de nevoia altuia».

Evoluția e clară: misiunea împăciuitoare în cadrul trupelor de tampon concomitent cu transmiterea armamentului uneia din părți, apoi intrarea în luptă împreună cu partea înarmată. Dar iată și însuși interviul:

— Ce te-a adus încoace pe un pămînt, care, în principiu, îți este străin?

— În primul rînd, nu-mi este el chiar atît de străin. Cînd îmi făceam serviciul militar baza noastră era la Artiz, veneam încoace să ne recreăm în zilele de răgaz. În al doilea rînd, acesta-i pămînt rusesc, căzăcesc. Acum Rusia este sfîșiată în bucăți, care cum poate: japonezii — Kurilele, pe voi iată, românii. Împart pămîntul rusesc, îl bucătesc. Eu am venit încoace să-i apăr pe slavi. Numai așa, de împușcat, se putea oriunde, și în aceeași Gruzie. Dar dacă e să-ți pui viața la bătaie, apoi numai pentru o cauză dreaptă.

— Simți că ești necesar aici?

— Oamenilor da. Înțelegeți-mă, puterea și pămîntul nu le cedează nimeni de bună voie și aici va fi sînge oricît neam strădui să-l evităm. Iar noi, voluntarii, știm a ține arma în mîini și a o folosi, spre deosebire de băieții din gardă. Aici, la Tiraspol, nimeni nu face ce se cuvine. Toți stau liniștiți, în tihnă, împart puterea, nu-și dau rînd la portofolii. Iar în caz de ceva, primii o vor rupe de fugă... Iar nouă ne zic: băieți, căutați-vă de drum cîte oleacă, voi deja v-ați făcut datoria. Care datorie, cînd nici nu ni s-a încredințat nimic, se temeau că nu ne vom supune ordinelor. Că noi nu sîntem supuși ca garda, ca să căpturăm poliția și peste o oră să-i dăm drumul, noi dacă luăm ceva, nu mai dăm înapoi.

— Ai fost deziluzionat văzînd ce se întîmplă aici în realitate?

— Guvernul, da, m-a dezamăgit. După părerea mea, acest guvern vrea să închine cu încetul, pe tăcute, Pridnestrovia românilor. Sîntem ținuți aici cu mîinile goale, cum vreți, așa apărați-i pe oameni. Se tem, pur și simplu, să ne permită ceva. La Bender ne-au dat niște adeverințe, cum că am venit încoace pentru a spori volumul producției mărfurilor de larg consum...

— După înțelegerea dintre Elțin și Snegur pridnestroviștii credeau că Rusia ne-a lăsat de izbeliște.

— Ei, Elțin încă nu-i toată Rusia...

AVEM NOI NEVOIE DE VOLUNTARI?

De continuat s-ar părea că nu mai are rost. Chiar și din această aschie de interviu e clar care e acea forță a treia, care nu vrea să depună armele.

Nichifor DURDUI,
comentator militaro-împăciuitor.